

Sárdi Fülöp Leszerelési Papírja Az Idegenlégióból



Ez a leszerelési igazolásom, melyet 1940. augusztus 30-án állítottak ki Casablancában az 1. és 21. zuáv ezrednél. Ezelőtt egy hónappal tettek át ebbe az ezredbe a légióból, és mivel még nem cserélték le a papírjaimat, az igazolás szerint én mint légiós szerelhettem csak le.

1939-ben, már Palesztinában én nagy lelkesen jelentkeztem önkéntesnek. A társaságból egyedül én jelentkeztem. Mindenki azt mondta, hogy hülyeség. De hát énnekem nem tetszett az egész

társadalom, ami ott volt, az anyagi helyzet rossz volt, a megélhetés zéró volt, munkanélküliség volt, az emberek randák voltak, nem vettek föl állásba. Fiatalokat toboroztak, hogy átviszik őket Európába, de nem közvetlenül Tel-Avivból vitték, hanem elmentünk először Bejrútba.

Két nagy teherautóval vittek át bennünket Bejrútba, és egy táborban, nagyon rendesen sátrakban laktunk. Rengetegen voltak ott, négerek, fehérek, spanyolok, mindenféle nációjú emberek, akik önkéntesen jelentkeztek. Semmi kiképzést nem kaptunk. Föleskettek bennünket, mégpedig emlékezetem szerint egy angol katonatiszt. Voltunk vagy százan, akik Palesztinából jöttek. Fölraktak minket egy Champolion nevű francia hajóra, és átvittek Franciaországba. Megérkeztünk Marseille-ba, és bevitték bennünket a Fort Saint Jeanba -- az az idegenlégió központja. És a következő napon mondták az irodában, írjuk alá, mennyit akarunk, ötéves vagy tízéves szerződést az idegenlégióban. Mi mondtuk, hogy mi nem írjuk alá, mi nem az idegenlégióba jöttünk. Mi azért jöttünk, hogy a francia hadseregben a fasizmus ellen harcoljunk. Nem tudom, miért pont a franciákhoz vittek minket.

Eltelt egy nap, két nap, három nap, és mindig mondták, hogy mit akarunk, mi az, hogy nem írjuk alá. Mi nagyon-nagyon csalódottak voltunk. Volt a francia hadseregnek a háborús időszakban egy "Engagé volontaire pour la durée de la guerre", "a háborús időtartamára önkéntesek" csoportja. Mondtuk, igen, ezt aláírjuk. Itt több divízió volt, volt lengyel, angol, cseh és még a fene tudja, hogy milyen. És akkor rájöttem, hogy ha már így válogatni lehet, akkor megyek a csehekhez -- az apám Nyitrán született, az csehszlovák -- Goldfarb Sándorral együtt, mert ő odavalósi volt, és ezért is mondtam, hogy legalább ővele maradjak, mert őt egyből odatették a cseh légióba. Elmentünk a cseh légióba Dél-Franciaországba, Agde-ba. Ott egy nagy, többes létszámú laktanya volt, mi ott kaptunk helyet, kaptunk enni, barakkokban aludtunk, és kaptunk kiképzést, de az már csehül volt. Fegyvert nem kaptunk, csak fapuskákat, és fapuskával kellett gyakorlatozni.

Végül mégiscsak francia katonaként kerültem ki a frontra. Mehettem harcolni. Kaptam puskát, azt se tudtam, hogy kell használni, én ilyen kiképzést nem kaptam. Amikor pedig már alakulóban volt a kormány Vichyben, kijött egy rendelkezés, hogy le kell szerelni a katonákat -- nyilván ez volt a megállapodás a németekkel. Mondták, hogy most van egy marokkói hajó, amit visznek vissza, mert a marokkóiak nem gyarmat volt, hanem protektorátus, és a marokkóiak önkéntesek voltak, de azokat nem szerelték le, hanem visszavitték Marokkóba. Akar Marokkóba menni? Mondtam, igen. Egy órára rá már benn voltam a hajón, kaptam egy laissez-passer-t, hogy fölszállhatok a hajóra. Csupa marokkói, én voltam az egyetlen fehér ember ott. Casablancába mentünk, és engem be is öltöztettek a II/21 nevű divízióba -- egy marokkói katonai alakulat volt --, kaptunk enni, el voltunk látva. Egy-két héten belül jött, hogy leszerelnek. Le is szereltünk, és meg is kaptam a leszerelési papirost. Casablancai illetőségű vagyok a mai napig, mert ott szereltem le, és kaptam a "prime de démobilisation"-t [francia: 'leszerelési támogatás'] is. Tehát kaptam pénzt is.